

De familie Muller-van Schijndel wil bezig met de ontwikkeling van de camping De Overkant aan de oevers van het Reitdiep. De camping zal deels nieuwbouw krijgen en deels zal er gebruik gemaakt worden van bestaande steigers. Midden op het perceel zal een bouwwerk komen met toiletten, restaurant en overdekte helling.

De ontwikkeling van het perceel kent een bijzondere geschiedenis. Roodehaan is vernoemd naar het veerhuis dat al in 1622 wordt genoemd. Op de kaart van 1870 laat zien dat er een pont is ter hoogte van Roodehaan. Het was een van de belangrijkste verbindingen tussen Westerkwartier en Hunsingo.

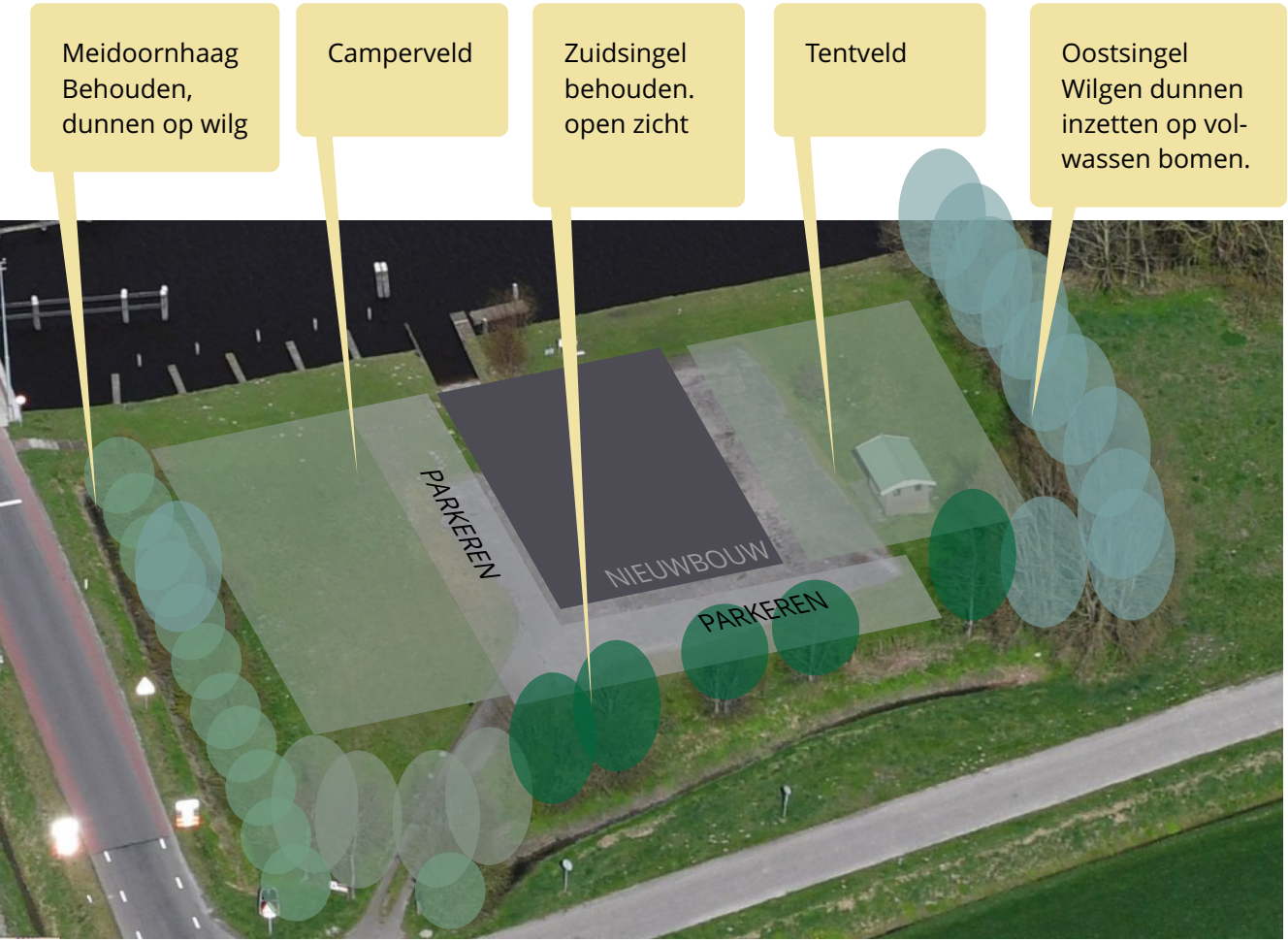
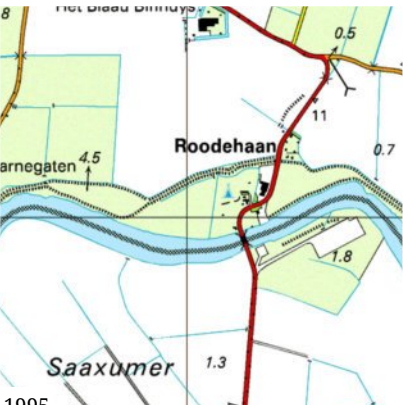
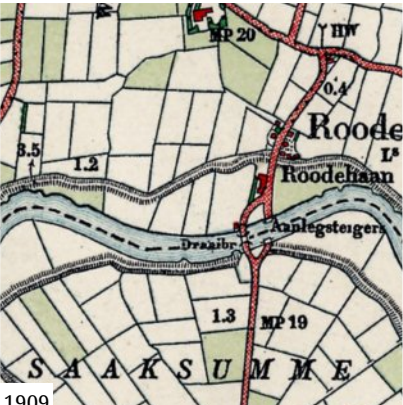
In 1906 wordt een draaibrug aangelegd en wordt de weg verlegd. In 1908 wordt het veer opgeheven en ontstaat het perceel als overstuk naast de verlegde weg. Het veerhuis sloot zijn deuren in 1921.

Op de kaart van 1962 zien we dat de originele weg is geruimd maar dat de beplanting nog steeds intact is. Die structuur is er tot op de dag van vandaag nog steeds en vormt de oostelijke begrenzing van het perceel.

De gaswinning heeft ook in dit gedeelte van Groningen sporen in het landschap nagelaten en de ontwikkeling van kleinere gasvelden leidde tot aanleg van diverse kleinschalige winlocaties. Deze ligt vanaf de jaren negentig ook ten oosten van het perceel en de toerit begrenst het perceel aan de zuidzijde.

Naast deze specifieke veranderingen zijn er enkele generieke veranderingen die rond het perceel spelen en mede zorg dragen voor de verschijningsvorm van het landschap. We zien een afname van dijklichamen en een vergroting van kavelgrootte. De weidsheid van het Groninger landschap is belangrijk toegenomen.

Een ontwikkeling van het perceel is haalbaar, gezien de locatie, de recreatieve aantrekkelijkheid en nabijheid van attracties.

Debeplanting vormt een kenmerkend object in het landschap. De oostzijde is een wilgenopstand. Dit is een laagwaardige structuur waar dunning in mogelijk is. Omwille van het doorzicht naar buiten toe is het volledig te billijken als hier een enkel exemplaar gekapt wordt. De structuur op zichzelf is echter wel van belang. De dunning mag dus niet resulteren in losstaande solitair.

De beplanting in de zuidoosthoek bestaat uit een zeer dichte zetting van wilg. Hier mag gerust een dunning plaatsvinden. Gepleit wordt de meest vitale en opgewassen exemplaren te behouden.

De beplanting aan de zuidzijde bestaat uit meidoorn, wilg, els en zoete kers. De singel is open en biedt uitzicht op het landschap. Deze singel moet met zorg behandeld worden. De wilgen mogen verdwijnen, de resterende opgaande beplanting is waard te worden behouden.

De ingangspartij is een mix van els en meidoorn. Dunning is niet direct noodzakelijk. Indien gewenst moet worden ingezet op behoud van de elzen.

De westzijde is grotendeels meidoorn (zowel eenstijlige als tweestijlige) met enkele verdwaalde wilgen. Omwille van de privacy van de plek en de verkeersveiligheid kan deze singel blijven bestaan.